

CE AM GĂSIT LA CREȘTINII
CARE SE ADUNĂ NUMAI
ÎN NUMELE LUI ISUS

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent în rezervă

Publicat în editura proprie autorului

De procurat prin tipografia instituțiilor de salvare din Diesdorf,
Diesdorf bei Gaebersdorf, în regiunea Striegau

În revista săptămânală „Sabbathklaenge” au fost publicate în septembrie și octombrie 1901 șapte articole sub titlul „J.N.Darby și Adunarea”, care prezentau Adunarea¹ ca pe o sectă cu multe învățături greșite primejdioase și discreditau într-un mod dureros umblarea creștinilor în Adunare.

„Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 11,16.)

Cu aceste cuvinte ale Scripturii răspund cu dragoste la acele articole, fără ca mai înainte să fi vorbit sau corespondat cu vreun alt frate despre cele ce urmează – deci nu la însărcinarea oamenilor. Departe de mine să contest atacurile și înjosirile „adunării”; eu îi așez pe copiii lui Dumnezeu, împreună cu care am mers timp de 27 de ani pe calea binecuvântată, sub cuvântul: „Domnul va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți!” (Exod 14,14). Deci nu vreau să mă cert, ci doar să **mărturisesc** ce am găsit în adunare.

I

În timp ce în universități și la catedre necredința își revendică locul în cel mai larg front cu drepturi egale cu credința, în Adunare nu s-a ridicat niciodată vreun creștin care să fi îndrăznit să nege că Isus este Fiul lui Dumnezeu și slava Lui ca Dumnezeu sau autoritatea dumnezeiască intangibilă a Bibliei. Adunarea a împlinit până astăzi cuvântul: „Ai păzit Cuvântul meu și n-ai tăgăduit Numele Meu”. Este fără îndoială că din Adunare ar fi exclus imediat oricine care s-ar ridica sau ar pune fie și numai un semn de întrebare împotriva Persoanei dumnezeiești, intangibile și fără păcat a Domnului sau împotriva autorității și inviolabilității Bibliei.

II

Aproape toate scrisorile apostolilor se adresează credincioșilor ca „sfinți și iubiți” și prezintă la început ce a devenit un om născut în păcat prin nașterea lui din nou, prin lucrarea înfăptuită de Isus – de aici reiese din Cuvântul lui Dumnezeu *responsabilitatea credincioșilor*, să umble potrivit poziției lor înalte de copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le dă puterea, dacă sunt sinceri, pentru o asemenea viață de biruință: „nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem” poate fi experimentată numai de către aceia care „*știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui*” (Compară cu Efeseni 1,18-20). În Adunare am găsit învățătura biblică sfințitoare: a. întâi să înțelegem ce a făcut Domnul pentru noi și ce am devenit noi **în Hristos** înaintea lui Dumnezeu prin lucrarea de la Golgota; b. apoi în virtutea acestei vieți noi să umblăm potrivit acestor privilegii și potrivit nădejzii sigure a slavei veșnice; în sfârșit, c. în afară de a-L privi pe Isus, umblând cu El, să fim transformați în același chip. (Compară cu 2 Corinteni 3,18.) Că pentru un credincios Legea de la Sinai este într-adevăr fără putere (Romani 6,14; 7,6), că nu mai suntem sub Lege, ci sub har, că Legea noastră este Hristos – acestea le-am învățat numai în Adunare. Hristos este o Lege nesfârșit mai înaltă decât Legea de la Sinai. Aceasta pretindea: „Să nu ucizi!” Urmându-L pe Isus suntem îndrumați: să punem cărbunii aprinși ai dragostei pe capul vrăjmașilor noștri.

Că nu pot să adaug *nimic* lucrării desăvârșite a lui Isus, că mântuirea mea veșnică și păzirea mea nu depind de loialitatea mea, ci de credințioșia lui Isus, am găsit atât de clar mărturisit numai în Adunare. Viața unui credincios este purtată de o stâncă de neclintit, el are cuvântul Domnului său: „**Nimeni nu le va smulge din mâna Mea**” (Ioan 10,28). Acest adevăr

¹ Vezi cele spuse în capitolul VI despre numele „adunarea”.

prețios nu este o pernă de odihnă, ci putere. Credincioșii au primit o viață nouă, ei se pot lăuda: Hristos trăiește în mine! Aici este izvorul biruinței asupra lui satan, a lumii și a păcatului. „Aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră.”

Credința vie trebuie să dea la iveală roadele credinței. Noi am devenit prin nașterea din nou copii de viță împărătească. Noi trebuie să umblăm corespunzător acestei origini înalte.

Suntem îndemnați „să arătăm aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit”. Nici un copil adevărat al lui Dumnezeu să nu se teamă vreodată că numele lui ar putea fi șters din cartea vieții veșnice. *Aceasta nu se va întâmpla. Niciodată nu se va pierde un copil adevărat al lui Dumnezeu!* Acest izvor al mângâierii și al puterii l-am găsit mărturisit limpede numai în Adunare. Dacă umblu neloial, după ce m-am întors la Dumnezeu, voi ajunge sub disciplinările serioase ale Tatălui și îmi voi pierde răsplata – amândouă acestea sunt foarte grave. (Compară cu 1 Corinteni 3,15; 1 Corinteni 5,5 și 1 Corinteni 11,32.)

În sângele lui Isus, în harul și în credincioșia Lui sunt într-adevăr pace și siguranță. Nu toiagul care mână animalele, ci harul covârșitor dă putere de a-I mulțumi Domnului cu predarea întregii vieți, pentru dragostea Lui.

Când este găsită o viață nesfînțită, lumească, se pune pe drept întrebarea: oare *este acest om cu adevărat convertit și născut din nou? Mă tem că în acest punct mulți s-au înșelat rău pe ei și pe alții.* Cei care spun „Doamne, Doamne” în Matei 7,22, au scos draci și au făcut minuni; creștinii din 1 Corinteni 13,1-3 au predicat, au săvârșit minuni ale credinței, și-au jertfit averea și viața; fecioarele nechibzuite au ieșit din lume, aveau lămpi și haine de sărbătoare – **dar uleiul Duhului și flacăra iubirii** lipseau. Întrebarea: „**Unde ești?**” părea să fie absolut în ordine la toți aceștia și totuși nu era. Locul de neînlocuit și de neprețuit de la inima lui Isus și de la inima Tatălui n-a fost partea acestor oameni care-L mărturiseau pe Isus. Fapte, vorbe, mărturii în scris, toate poate să le aibă un creștin și totuși să fie sub cuvântul: „Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema!” (1 Corinteni 16,22.) Ce cuvânt zguduitoare! De aceea întrebarea tuturor întrebărilor este aceasta: **Cum stă inima mea față de Domnul?** Dacă această întrebare este dumnezeiește pusă în ordine, atunci totul se rezolvă, atunci este pace, bucurie și siguranță.

Aceste două lucruri am învățat să le înțeleg pe calea mea: 1. Ce este o lampă goală, fără ulei și fără flacăra; 2. Că acolo unde este viață din Dumnezeu, viața veșnică (Ioan 5,24), această viață nu va fi supusă morții, și cel care trăiește în Hristos nu va ajunge sub judecată – căci o spune Însuși Isus.

III

Am auzit și am citit despre mulți credincioși, că au enumerat dovezile pentru care Domnul n-ar putea veni curând. În Adunare am auzit întotdeauna dovezile pentru care El este aproape să vină. În Adunare am învățat că Adunarea lui Dumnezeu, la promisiunea solemnă a Domnului: „Eu vin curând!”, va răspunde cu ultimele cuvinte ale Bibliei: „Amin (adică: este cu siguranță adevărat); vino, Doamne Isuse!” Astfel nădejdea răpirii nu ne va fi numai un adevăr, ci o realitate practică. În Adunare am găsit mai mult decât o familie, care în așteptarea vie și certă a venirii apropiate a Domnului, a îndemnat la întoarcerea la Dumnezeu pe fiicele și pe fiii neconvertiți. Peste tot unde răpirea este îmbrățișată cu inima ca o nădejde vie, ea exercită un efect practic de sfințire (despărțirea de lume și păcat). **Învățătura despre răpire este fără putere, dar nădejdea răpirii este bogată în putere și binecuvântare**, căci a aștepta răpirea este altceva decât a aștepta moartea.

IV

Ce este rugăciunea, lauda și mulțumirea, aceasta o știu toți creștinii, dar ce este **adorarea**, închinarea în Duh și adevăr a credincioșilor adunați înaintea Domnului prezent, aceasta am

învățat s-o înțeleg și am găsit-o împlinită numai în Adunare. Aici am învățat să înțeleg ce au devenit credincioșii înaintea lui Dumnezeu ca „răstigniți, morți, îngropați și înviați împreună cu Hristos”. Că un credincios, care umblă sincer în Hristos, prin sângele lui Isus **stă înaintea lui Dumnezeu, în Hristos**, ca un preaiubit, ca obiectul plăcerii Lui, spălat pentru totdeauna de orice pată, lucrul acesta l-au apucat astăzi, Dumnezeu fie pentru aceasta mult-lăudat, mulți copii ai lui Dumnezeu aflați printre denominațiuni și îi aduc lui Dumnezeu, personal și în casele lor, închinare adevărată. Dar nicăieri nu se învață așa de limpede ca în Adunare, că numai pe această bază a poziției clar recunoscute **în Hristos înaintea lui Dumnezeu**, poate omul să aducă „închinare” lui Dumnezeu. Acestei învățături îi corespund și minunatele cântări ale adunării. Cunosc și iubesc multe alte cântări duhovnicești și le folosesc împreună cu casa mea; dar nu cunosc nici o altă carte de cântări, în care fiecare rând se potrivește așa de bine cu cuvântul Bibliei și exprimă așa de clar adorarea credincioșilor adunați.

V

Ce este sfânta cină, masa Domnului, prețioasa moștenire a Domnului pentru ai Săi pe calea lor prin ținutul străin al acestui pământ, am învățat numai în Adunare să înțeleg. Că mi-e îngăduit în fiecare prima zi a săptămânii să pășesc împreună cu copiii lui Dumnezeu pe această stâncă a lucrării săvârșite a Domnului, pentru a-L lăuda pe Domnul pentru dragostea Lui de nespus, a fost un mijloc esențial în mâna dragostei Dumnezeului meu, pentru a mă păzi în primejdiile lumii. Aici este prezentată simbolic în fața ochilor mei în fiecare duminică, ținta minunată unde vom ajunge cândva: Mielul înjunghiat la mijloc și toată Adunarea lui Dumnezeu în unitate și bucurie veșnică în jurul iubitului ei Domn. (Apocalipsa 5,6-14.)

La Tine în curând 'nălțată,
Slăvit Miel al lui Dumnezeu,
În mii de feluri sfânta-Ți ceată
Te va slăvi cântând mereu.
Sunt toți acolo, căci i-ai chemat,
Ei cântă tare, cu osanale:
Slăvim pe Mielul ce ne-a-mpăcat!

Tot așa, să vestesc până va veni El: moartea Domnului și marele Său cuvânt: „**S-a sfârșit!**” și tot ce a obținut El pentru noi, acestea nu le-am găsit **nicăieri** decât în Adunare și **Îi mulțumesc lui Dumnezeu că le-am găsit**.

VI

Este adevărat că numele „Adunarea” nu este foarte potrivit. Prin acesta se stârnește iluzia, ca și când ceilalți copii ai lui Dumnezeu n-ar face parte din „ecclesia” (Adunare). Noi ar trebui de fapt să ne numim: „Mica rămășiță a Adunării, care vrea să rămână la ceea ce „am auzit de la început”” (1 Ioan 2,24). Sau ar trebui să ne numim: „Cei care se adună numai în Numele lui Isus, fără forme omenești și mărturisiri speciale”. Mărețul adevăr, că „indivizibila Biserică a lui Dumnezeu”, „ecclesia”, „Adunarea” este alcătuită din **toți** aceia pe care **Domnul îi recunoaște ca fiind ai Săi**, că această Biserică, trupul lui Hristos, mireasa Mielului, este lucrul cel mai prețios pe care Dumnezeu îl posedă în cer și pe pământ, aceasta nicăieri n-am găsit că se învață așa de limpede ca în Adunare. Dumnezeu a creat unitatea veșnică a tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu și n-o poate distruge nici satan, nici păcatul, nici nebunia oamenilor, nici neloialitatea credincioșilor; noi nu trebuie s-o facem, trebuie doar s-o admitem și s-o împlinim.

Ea este înfăptuită prin dragostea adevărată, rugătoare, slujitoare, cu care este dator fiecare credincios **tuturor** fraților și surorilor lui în Hristos. Este una dintre cele șapte caracteristici ale copiilor adevărați ai lui Dumnezeu enumerate în Epistola întâi a lui Ioan, că ei îi iubesc pe frați. Ei trebuie să-i privească și să-i întâmpine pe **toți** copiii lui Dumnezeu *asa cum îi este plăcut Domnului Isus*. **Toți** sunt subiecte ale dragostei Lui, al purtării Sale afectuoase de grijă, al mijlocirii Sale necontenite. Noi suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru felul cum Îl întâmpinăm pe Preaiubitul lui Dumnezeu.

Dar cu această împlinire personală a relațiilor noastre veșnice, încă n-am împlinit de tot voința lui Dumnezeu. După Scriptură, unitatea copiilor lui Dumnezeu nu trebuie să fie împlinită numai în relația personală, ci să fie mărturisită și vizibil și audibil la cină, la masa Domnului, în timp ce vestim moartea Domnului pâna va veni El. „Pâinea pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” (1 Corinteni 10,16-17.) Isus le-a dat alor Săi acest loc; **toți** pe care îi cunoaștem ca fiind născuți din nou, copii ai lui Dumnezeu, care umblă în credințioșie au **un drept** la acest loc; nici un om nu li-l poate da sau să li-l interzică; el nu este legat **de nici o condiție**. Oricine care este cunoscut fraților și surorilor din adunare ca un copil al lui Dumnezeu care umblă devotat și *care este convins că felul în care noi ne adunăm în jurul mesei Domnului, este după Cuvântul și voia lui Dumnezeu*, trebuie să ocupe acest loc al celor mai înalte privilegii ale Sale. *Cine pune alte condiții sau ridică bariere pentru a-i ține departe pe copiii adevărați ai lui Dumnezeu, acela face o sectă*. Fratele nostru, Darby, care a plecat deja acasă, s-a exprimat foarte frumos și potrivit despre aceasta în scurta sa scriere „*Ce este o sectă?*”

VII

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt legat prin dragoste de atâția copii sinceri ai lui Dumnezeu, care sunt în afara adunării locale; am cunoscut mulți care umblă despărțiți de lume, loiali Domnului, care într-adevăr I-au pus la picioare tot ce sunt și au, de la care am multe de învățat în domeniul slujirii altruiste – totuși trebuie să recunosc că deosebirea dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lumii, necesitatea despărțirii de felul lumii, *deosebirea dintre familia lui Dumnezeu și rudele pământești*, aceste lucruri nu le-am învățat nicăieri așa ca în Adunare.

Familia lui Dumnezeu aici pe pământ, dreptul frățesc și datoria - fără a lua în considerare rangul pământesc, bogăția și numele - de a ne îndemna și zidi unii pe alții, responsabilitatea reciprocă a unora față de ceilalți nu le-am înțeles și nu le-am văzut împlinite nicăieri așa ca în Adunare.

Îl rog stăruitor pe Dumnezeu să binecuvânteze în acest scop aceste rânduri pentru mulți copii ai lui Dumnezeu, ca să înțeleagă mai profund acest privilegiu *de a aparține familiei lui Dumnezeu* și să-i cinstească mai mult pe adevărații copii ai lui Dumnezeu, exceptând cu totul cât de departe a ajuns cunoașterea lor. Nu toți au o cunoaștere egală, dar toți sunt stropiți cu sângele Mielului. Îl rog de asemenea stăruitor pe Dumnezeu, ca acest adevăr despre familia lui Dumnezeu să fie păzit cu credințioșie din partea Adunării și împlinit spre toate părțile.

VIII

Ce am găsit în Adunare în domeniul banilor? Un șir întreg de bărbați loiali stau în fața ochilor mei, care au trebuit să renunțe la serviciul și la salariul lor, la perspectivele lor de viitor. Aveau pusă în față alegerea de a-și renega convingerea conștiinței pentru a-și păstra postul și salariul sau să-și urmeze conștiința. Trebuiau să meargă cu nevasta și copiii pe drumul credinței; Dumnezeu le-a purtat de grijă. Altoră, care erau mai tineri, părinții le-au retras îngrijirea, sprijinul și dragostea. Într-adevăr, calea a fost în multe cazuri un drum greu

pentru inima omenească. Luptătorii lui Hristos au fost testați în asemenea decizii – aici văd mulți **creștini încercați**. Dar am cunoscut și frați pe care Dumnezeu i-a făcut să reușească și să ajungă la o mare prosperitate în fabrica lor, în afacerea lor negustorească și care totuși au rămas împreună cu familiile lor la fel de simpli ca înainte, dar pe lângă aceasta dau anual sume mari pentru lucrarea Domnului.

Am văzut înființându-se mari săli de adunare fără să se fi exprimat față de frați și de surori vreo rugămintă pentru bani și cu atât mai puțin au fost colectați public.

Am găsit că săracii au fost sprijiniți fără ca ei să fi rugat aceasta. În cei 27 de ani n-am văzut ca un sărac al Adunării să fi cerșit de la surorile sau frații bogați și cu atât mai puțin de la copiii lumii.

Frații slujitori primesc fără nici o rugămintă din mâna fraților și surorilor lor ce au nevoie pentru calea lor extrem de modestă, fără pretenții. Mii de mărci sunt date fără nici o rugămintă, cu bucurie pentru promovarea cauzei Evangheliei în armată și în flotă, de către frații și surorile care în marea lor majoritate trăiesc din munca mâinilor lor în condiții proaste. Iar aceste daruri sunt însoțite de multe rugăciuni de credință. În afară de aceasta, din aceste cercuri mici sunt date sume mari pentru orele de copii, orele de tineret, orele de studiu biblic, pentru răspândirea Evangheliei în Grecia, Egipt, India, Japonia.

Am găsit ateliere de meșteșugari și birouri unde lucrau aproape numai creștini serioși, credincioși, unde ar fi fost imposibil să obții chiar și numai un cuvânt neadevărat în interes de afaceri; am găsit negustori despre care lumea mărturisea: „În această firmă nu se spune niciodată un cuvânt neadevărat!” Am găsit că punga de bani a fraților bogați era la fel de larg deschisă pentru surorile și frații nevoiași ca și pentru cauza Domnului.

Ceea ce am spus este adevărul.

IX

Ce am găsit în Adunare în privința zelului de a duce Evanghelia celor neîntorși la Dumnezeu, de a-i salva pe cei pierduți? Cunoscut un șir de adunări care sunt formate cam 9/10 din astfel de copii ai lui Dumnezeu, care s-au convertit **din lume** la Isus prin slujba Adunării, mulți din adâncurile păcatului. Sute de frați și surori din Adunare folosesc orice ocazie să-i cheme la Isus pe copiii lumii cu vorba și în scris, în tren, pe stradă și oriunde. Ce mare este numărul acelor care, slujind în casele fraților și surorilor, L-au găsit pe Isus!

Minunata revistă „Vestea bună a păcii”, cea mai bună și mai clară revistă de evanghelizare pe care o cunosc, multele-multele scrieri excelente de evanghelizare și scrieri pentru copii, care apar în editura fraților Doenges și R. Brockhaus, sunt împărțite multor mii de oameni.

Între multele calendare populare creștine nu este probabil nici unul care urmărește ținta așa de limpede, cea de a propovădui evanghelia, cum este „Calendarul veștii bune”, care este răspândit în multe mii de exemplare.

Am văzut de multe ori că Adunări formate aproape numai din surori și frați săraci, au închiriat bucuroși săli mari pentru a duce multora Evanghelia și niciodată n-au fost luate de la copiii lumii contribuții pe calea colectelor, ci a fost considerată o cinste de a face cunoscut pentru toată lumea vestea bună despre Isus fără costuri.

X

Am văzut la conferințele fraților, care au loc anual de două ori la Elberfeld, o dată la Dillenburg, o dată la Berlin, mai multe sute de frați adunați în jurul Cuvântului lui Dumnezeu timp de patru zile, zilnic multe ore, fără nici un președinte pus de oameni. Oricine poate vorbi dacă se simte îndemnat la aceasta. Până acum, prin harul lui Dumnezeu n-a existat niciodată vreo ceartă, vreo tulburare.

Că toată cunoașterea omenească și tot ce reiese din înțelepciunea omenească sunt **nimic** în fața Cuvântului simplu și care rămâne în veci al lui Dumnezeu, nicăieri n-am găsit acest lucru mărturisit așa de limpede ca în Adunare.

În ultima vreme au apărut în câteva reviste creștine, atacuri împotriva Bibliei Elberfelder; acest minunat dar al lui Dumnezeu a fost denigrat ca o cârpăceală de diletant, ca Biblie darbystă și în alte feluri. Am experimentat împreună cu casa mea prețioasele binecuvântări ale acestei traduceri textuale, ca și mulți-mulți frați și surori din afara adunării locale. Acest dar dumnezeiesc le-a fost dat germanilor prin Adunare; toate ostenele de a o înjosi au fost până acum zadarnice; ea a fost distribuită la mii de oameni și constituie o legătură a unității între aceia pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este înălțat până la cer peste toate intrigile omenești; noi avem încredere în Domnul, că eforturile adversarilor vor fi zadarnice și pe viitor.

XI

Nicăieri n-am găsit atât de serios, de limpede, de insistent mărturisit adevărul ca în Adunare, că este dezgustător pentru Dumnezeu când creștinii convertiți se căsătoresc cu oameni neconvertiți sau se unesc cu ei în relații comerciale sau în acțiuni financiare. Dar dacă aici frații și surorile din Adunare au greșit împotriva acestei porunci serioase a Scripturii, atunci cu siguranță *n-au făcut-o neavertizați și întotdeauna am văzut* că Dumnezeu a adevărit avertismentele serioase ale fraților. Este ceva serios pentru frații și surorile din Adunare să împlinescă cuvântul din 2 Corinteni 6,12-18 nu doar pe tărâm religios, ci chiar și în domeniul personal.

XII

Umblarea fraților și a surorilor care se adună numai în Numele lui Isus, stă în fața ochiului atotpătrunzător al lui Dumnezeu – noi nu trebuie să ne rușinăm cu frații și surorile noastre, ci îi putem respecta înaintea lumii ca fiind copii sinceri ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, de-a lungul vremurilor s-au petrecut păcate în interiorul Adunării, chiar păcate triste. Din nefericire s-a petrecut acest lucru. Dar am găsit că aici, unde au fost de făcut reproșuri unor frați și surori în mod izolat în privința umblării lor, frații mai în vârstă au cercetat starea de lucruri și au acționat în mod biblic atât cât li s-a dat cunoștință, prin faptul că, în funcție de circumstanțe au urmat: avertisment, mustrare, excludere. Poate că în unele locuri a fost lipsă de severitate - aceasta o deplângem toți – dar eu spun oricui care îi atacă pe frați și surori: „Spuneți-ne cu dragoste și seriozitate dacă știți ceva rău despre unul dintre frații și surorile noastre, dacă Domnul a fost dezonorat – vă vom mulțumi și vom cerceta problema și vom disciplina.” N-ar fi aceasta mai spre onoarea Domnului, decât acuzații generale într-o revistă publică?

Toate adunările locale admit necondiționat obligația de a scoate răul afară din mijlocul lor. Dacă nu s-ar întâmpla aceasta, mărturia pe care Dumnezeu a dat-o prin adunare în mijlocul credincioșilor și în mijlocul copiilor lumii în Germania, ar fi dată la o parte ca sarea care a devenit fără putere și de aceea nu mai este bună de nimic, decât să fie călcată în picioare. Păcatele triste ale adunării din Corint nu ne pot nici consola, nici scuza, dacă în mijlocul nostru rămâne nejudecat ceva rău.

Frații și surorile din adunare iau cele mai înalte privilegii ale creștinilor pentru ei înșiși, prin aceea că își ocupă locul la masa Domnului, ca eliberați de tot ceea ce a făcut omul rău. Noi recunoaștem deschis: *privilegiile mari sunt legate de o mare responsabilitate*. Poziția unui creștin, care știe în calitate de copil și moștenitor că în ceruri este casa Tatălui, are fără îndoială un echilibru serios în responsabilitatea lui. „Pentru că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei neevlavii și nedreptăți a oamenilor, *care înăbușă adevărul în nedreptate*” (Romani 1,18). Dumnezeu ar pedepsi aceasta, dacă frații și surorile

adunării nu L-ar proslăvi pe Isus în viața zilnică cu credincioșie și smerenie. *Cea mai măreață învățătură biblică, dacă nu este împodobită cu o umblare curată, sfințită, cu disciplină în casă și în afacere, este absolut fără putere, ba mai mult, Domnul va fi cu atât mai mult dezonorat, cu cât este mai mare cunoașterea copiilor neloiali ai lui Dumnezeu.* Acesta este adevărul lui Dumnezeu și în fața acestei oglinzi trebuie să umble toți frații și toate surorile.

Încă n-am găsit niciodată frați și surori care s-au lăudat cu credincioșia lor; noi suntem conștienți de slăbiciunea noastră. Nu vom găsi în Adunare nici un frate care neagă că fiecare dintre noi are multe motive să se smerească profund pentru că n-am fost pentru Domnul așa cum ar fi fost drept să fim. Am vrut să ne smerim în țărână înaintea lui Dumnezeu; dar în fața unor asemenea sentințe omenești, cum au exprimat acele articole, intervin pentru frații și surorile Adunării – așa fi neloial dacă n-aș face-o.

Domnul să păzească Adunarea de a semăna vreodată cu tabloul pe care l-au zugrăvit revistele „Sabbathklaenge”! Noi stăm înaintea lui Dumnezeu și El va judeca drept fiecare cuvânt care ridică acuzații împotriva alor Săi.

Încheiere

Poate găsește cuvântul: „Lăsați-l să blesteme! Pentru că Domnul i-a poruncit!” (2 Samuel 16,11) o întrebuintare pentru tot ce a fost spus în „Sabbathklaenge” împotriva Adunării. Dumnezeu a permis aceasta pentru a binecuvânta Adunarea, pentru a o preveni, întări, chiar pentru a propaga adevărurile încredințate ei. Este bine că suntem avertizați și întrebați cu seriozitate sfântă înaintea lui Dumnezeu, „*dacă viața noastră practică corespunde cu adevărurile prețioase, pe care noi le cunoaștem și le mărturisim? Dacă în viața noastră se vede Hristos?*” Sunt convins că frații și surorile Adunării nu răspund afirmativ în chip ușuratic la această întrebare. Această întrebare adresată credincioșilor cu *dragoste și sinceritate*, nu poate fi decât spre binecuvântare. Dar acele articole au un alt caracter.

De ce sunt credincioșii din Adunare înfierăți cu numele de „darby-ști”? Noi toți respingem departe de noi cu sinceritate acest nume. Noi nu suntem ucenicii lui Darby, ci ucenicii lui Isus. Noi nu suntem „*imitatorii* lui Darby”, cum ne numesc „Sabbathklaenge”, ci vrem să călcăm pe urmele lui Isus. Este **carnal** (1 Corinteni 3,3-5) și **păcătos** să se numească cineva după un om. Noi suntem **creștini** care resping tot ce a instituit omul în privința denomiunilor, a partidelor, a crezurilor speciale. *Domnul prezent și Cuvântul Său inviolabil!* Ceea ce adaugă omul la aceasta, devine: lanț, jug, cale de rătăcire. Noi ne numim: frați, credincioși, copii ai lui Dumnezeu.

Eu nu admit pentru conștiința mea nimic care obligă, decât Biblia. Eu nu sunt robul nici unui om. **Nimeni** nu are voie să adauge ceva la Cuvântul lui Dumnezeu și nici să scoată. De autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu nu se poate atinge nici un om, fie că se numește: Spurgeon, Moody, Darby sau Tersteegen. Fratele Darby ar fi fost ultimul care ar fi tolerat adaosuri la Biblie. El nu s-a considerat niciodată perfect, iar Adunarea nu-l consideră perfect, cum se poate deduce din problema botezului copiilor, în care majoritatea creștinilor din Adunare sunt de altă părere decât fratele Darby. Frații și surorile nu sunt de acord în nici un caz cu tot ce a spus Darby. Dar aceasta rămâne de neschimbat, că slujba lui Darby ca învățător a fost și este binecuvântată din belșug pentru nenumărați creștini dinăuntrul și din afara Adunării. Acele articole îl apreciază pe Georg Mueller în opoziție cu Darby. Dumnezeu l-a binecuvântat din belșug pe loialul Georg Mueller și a menținut până astăzi lucrarea acestui bărbat minunat, devotat al lui Dumnezeu ca un monument luminos al credinței sale. Dar Dumnezeu a binecuvântat îmbelșugat și slujba fratelui Darby, a pus prin el în lumină câte un adevăr care astăzi este recunoscut printre credincioșii de pe aproape tot pământul. Dacă Moody, marele evanghelist al secolului al 19-lea a putut să câștige mult în relația personală cu fratele Darby, atunci vom avea și noi mult de câștigat de la acest învățător. Viața lui trăită în credincioșie pentru Domnul, atât de bogată în lucrări de milă și dăruire în lucrurile Domnului,

s-a încheiat; el stă înaintea lui Dumnezeu, el nu are nevoie de nici o apărare omenească. Dar oare ar putea fi plăcut înaintea lui Dumnezeu să se prezente astfel slujba devotată a unui frate de 80 de ani, ca și când el ar fi urmărit numai „plăcerea de a călători”? În acele articole fratele Darby a fost numit „sectant”. Dar cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Cine ești tu, care judecă pe slujitorul altuia? Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade.” (Romani 14,4.) Nu îndeamnă aceasta la băgare de seamă?

Un binecuvântat creștin clerical spunea odată, scurt înainte de plecarea lui acasă, că ar fi mare lucru dacă un martor al lui Isus ar fi menținut până la capăt în credincioșie prin lunga lui viață. De acest har a avut parte fratele Darby. Viața lui stă înaintea oamenilor nepătată ca viața unui slujitor predat, sfințit al iubitului său Stăpân. Dumnezeu, în harul Său, să dăruiască aceasta și acelor care exprimă public sentințe atât de dure asupra unui slujitor loial plecat acasă. Cine vrea să aibă parte de acea binecuvântare de nespus, acela să-i cinstească pe copiii lui Dumnezeu care au fost loiali Domnului lor.

Domnul ne-a poruncit: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, ... rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută.” Căci eu așa sper, că aceste articole îndreptate împotriva Adunării vor aduce multe mijlociri ale credinței pentru aceia care poartă responsabilitatea pentru ea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, rugăciuni de dragoste adevărată pentru casă, slujbă și viața launtrică.

Acele articole s-au străduit să distrugă copiii lui Dumnezeu tot ce le este credincioșilor Adunării toiaș și stea în Cuvântul lui Dumnezeu. Nădejdea răpirii, pe care ne-o dă Scriptura și privirea spre Domnul, care va veni, sunt prezentate ca un izvor de opinie pământească și favorizarea firii lumești. Nădejdea sigură a unui credincios că Domnul îl susține și-l poartă în ciuda întregii slăbiciuni cu o credincioșie care nu se clatină niciodată, este prezentată ca punctul de plecare al unei siguranțe apatice. Adunarea însăși este prezentată ca și când zilnic ar fi observați frați și surori care abia se deosebesc în viață de copiii lumii și țin împreună cu ei datinile și obiceiurile lor superficiale, ba unii chiar ar căuta „cu toate intrigile și tertipurile lumii doar bogății trecătoare”. După ce le-au fost combătute fraților și surorilor în felul acesta mângâierea adusă de Cuvântul lui Dumnezeu, pe care credincioșia lui Isus ne-a lăsat-o în scris, și privilegiul de a aștepta „fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2,13), după ce copiii sinceri și devotați ai lui Dumnezeu au fost astfel înjosiți în fața lumii, editorul întinde la sfârșit mâna lui **frățească** fiecărui frate „*darbyst*” care este de acord cu versul cântecului său. El nu va găsi în toată Adunarea nici un frate care să se considere „*darbyst*”. Dar **creștinii** care se laudă în smerenie cu înfierea lui Dumnezeu, vor spera și vor cere de la Domnul, că dacă el este „un frate”, să fie condus la mărturisirea: n-am procedat față de copiii lui Dumnezeu spre onoarea lui Isus; n-am acționat cu dragoste, ci cu ură; n-am promovat unitatea copiilor lui Dumnezeu, ci despărțirea lor.

Sfârșitul seriei de articole aduce afirmații ale scumpului și binecuvântatului frate Tersteegen. Ne putem îndoi că printre cititorii revistelor „Sabbathklaenge” s-ar afla mulți care cred că *cina, masa Domnului* „**n-ar face parte dintre sacramentele fundamentale ale religiei creștine**” și că *Dumnezeu* ar fi făcut „**concesii**” în aceasta.

Când reprezentanții sistemului religios din Ierusalim au vrut să se decidă împotriva „sectei” creștinilor care tocmai se răspândea, ca acești oameni să fie uciși (Faptele Apostolilor 5,33), Gamaliel a spus: „Depărtați-vă de oamenii aceștia și lăsați-i, deoarece, dacă planul acesta sau lucrarea aceasta este de la oameni, va fi nimicită; dar dacă este de la Dumnezeu, nu-i veți putea nimici; ca nu cumva să fiți găsiți și luptând împotriva lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 5,38-39). Poate clarifică acest cuvânt al lui Gamaliel problema, dacă aceste articole care ocupă cam 46 de coloane din „Sabbathklaenge” au fost înțelepte în sens biblic și dacă au fost scrise după gândul Aceluia care a poruncit alor Săi: „străduiți-vă să păstrați unitatea Duhului în legătura păcii” (Efeseni 4,3). Fie ca paginile care ne stau în față să facă să fie cunoscută strădania dorită de Dumnezeu.

Fie ca fiecare cititor al acestor rânduri să-și pună întrebarea tuturor întrebărilor: **cum stă inima mea față de Domnul?** Dacă la această întrebare se poate răspunde cu sinceritate: Isus este totul pentru mine, plăcerea Lui este suficientă pentru mine; nu mă interesează ce spun oamenii, ci ce spune Domnul – atunci Isus va fi proslăvit, iar inimile noastre vor fi în pace.

Domnul să binecuvânteze paginile de mai sus spre încurajarea și zidirea tuturor copiilor lui Dumnezeu! Vor copiii lumii să primească lecții mai bune prin viața noastră referitor la întrebarea: **Ce este creștinismul?** Creștinismul este o viață nouă, dăruită de sus, pe care Dumnezeu i-a dat-o din har păcătosului pierdut, deoarece el a venit cu pocăință și credință la Isus și a fost spălat cu sângele de la Golgota. El a devenit un copil al lui Dumnezeu, iar Isus a devenit Stăpânul de drept peste tot ce creștinul este, posedă și poate – nu numai peste timp, putere, aptitudine și bani, ci peste inima lui. Isus cere să fie subiectul celor mai profunde dorințe. Ținta luminoasă spre care creștinul se îndreaptă grăbit este aceasta: *Îl voi vedea pe Isus, Îl voi întâlni!* Creștinismul adevărat constă în aceea: *de a-L iubi mai presus de orice pe Isus, pe Mântuitorul nostru, pe Domnul prezent și înviat, pe Acela care ne-a iubit mai întâi, și de a te ști tu însuși a fi un copil al lui Dumnezeu iubit de către Tatăl cu o iubire veșnică.* „Pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.” (Romani 5,5.)

Pe toți copiii iubiți ai lui Dumnezeu, pe care Domnul îi cunoaște ca fiind ai Săi, pe toți cei care aparțin de adevărata Adunare a lui Dumnezeu, oricum s-ar numi ei cu numele lor omenesc, pe care și l-au dat, îi salut în dragostea lui Isus și îi rog: să-L proslăvim în fața ochilor lumii pe Isus, în timp ce ne iubim și ne cinstim unii pe alții și ne slujim reciproc unde și cum putem! **„Și toți încingeți-vă cu smerenie unii față de alții, pentru că »Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.«**” (1 Petru 5,5).